

Vesmír versus Alex Woods

Autor: Mgr. Helena Hubatková Selucká

Číslo: roč. 2, č. 2/2016

Rubrika: Čteme

Klíčová slova:

knižní ukázky

1

ENTENDER

Nakonec mě zastavili v Doveru, na anglické hranici. Napůl jsem to čekal, ale stejně to byl docela šok, když závora zůstala dole. Je zvláštní, jak se věci někdy semelou. Když jsem se dostal takhle daleko, už jsem si začínal myslet, že domů přece jen dojedu. Bylo by dobře, kdybych matce mohl vysvětlit všechno sám. Víte, než se do toho vloží někdo jiný.

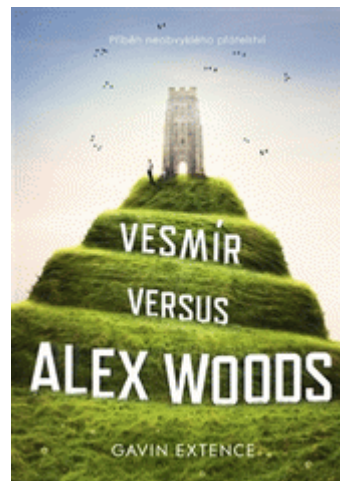
Byla jedna hodina po půlnoci a přšelo. Zajel jsem s autem pana Petersona k budce v pruhu „Nic k proclení“, kde měl službu jeden jediný celník. Opíral se o lokty, bradu v dlaních, a bez té improvizované opory by se byl očividně co nevidět svalil na zem jako pytel brambor. Noční směna – ubíjející nuda od soumraku do úsvitu. Pár vteřin se zdálo, že celník nenajde dost sil, aby třeba jen pohnul očima a zkontroloval mi doklady. A pak to přišlo. Podíval se na mě – a vytřeštil oči. Dal mi znamení, ať čekám, a rychle, s nepřehlédnutelnou nervozitou začal mluvit do vysílačky. V té chvíli jsem to už věděl naprosto jistě. Později jsem zjistil, že moji fotografii rozeslali do všech větších přístavů od Aberdeenu po Plymouth. Když k tomu přičtete výzvy v televizi, neměl jsem ani tu nejmenší šanci.

Pokud jde o další vývoj událostí, mám v hlavě značný zmatek, ale pokusím se vše popsat, jak nejlépe dovedu.

Dveře na boku budky se rozlétly a v tu chvíli mě ovanula vůně celého háje šeříků. Zjevila se z ničeho nic, odnikud, a hned jsem věděl, že se budu muset koncentrovat zvláště usilovně, abych se udržel při smyslech. Až časem mi došlo, že ten záchvat se dal čekat. Mějte na paměti, že jsem už několik dní pořádně nespal a **porušení spánkového režimu** u mě vždycky bylo jedním ze spouštěcích faktorů. Stejně jako stres.

Díval jsem se přímo před sebe a soustředil se. Sledoval jsem, jak se stěrače pohybují po předním skle tam a zase zpátky, a přitom jsem se snažil počítat nádechy a výdechy, ale ještě než jsem se dostal k pěti, bylo mi naprosto jasné, že to stačit nebude.

Všechno se zpomalovalo a měnilo v šmouhy. Nezbyvalo než stereo zesílit, co to šlo. Händelův *Mesiáš* – sborové *Aleluja* – zaburácel

autem tak nahlas, že určitě drnčel i výfuk. Neplánoval jsem to, rozhodně ne. Kdybych měl čas se na tu situaci připravit, vybral bych si něco jednoduššího, klidnějšího a tiššího, třeba nokturna od Chopina nebo některou z Bachových suit pro cello. Jenže jak jsem se už od Curychu probíral sbírkou hudby pana Petersona, prostě to vyšlo tak, že jsem přesně v ten okamžik poslouchal *tuto* a ne jinou část Händelova *Mesiáše* –, jako by si na mě osud uchystal nejapný vtíp. Samozřejmě, tahle okolnost mi později nijak neprospěla. Celník podal hlášení policii, podle něhož mě dlouho nemohl zadržet, protože jsem tam prostě seděl, „zíral do noci a poslouchal náboženskou hudbu puštěnou na maximum, jako kdyby on byl anděl smrti nebo co“. Ten výrok jste už asi slyšeli. Citovaly ho všechny noviny – novináři jsou na takové detaily celí žhaví. Ale měli byste vědět, že jsem v tu chvíli neměl na vybranou. Celníka v zářivě žluté bundě shrbeného k mému okénku jsem periferně vnímal, ale přinutil jsem se ho ignorovat. Svítil mi baterkou do očí, ale ani toho jsem si nevšímal. Vytrvale jsem zíral přímo před sebe a soustředil se na hudbu. Byla můj záchytný bod. Stále jsem cítil ty šeríky, které se mě ze všech sil snažily vytrhnout z koncentrace. Do hlavy se mi začaly vtírat Alpy – rozeklané, mrazivé vzpomínky, ostré jako jehly. Zabalil jsem je do hudby. Stále dokola jsem si opakoval, že nic než ta hudba *není*. Nic než smyčce, bubny, trubky a všechny ty nesčetné hlasy velebicí Boha. Když si na to vzpomenu, je mi jasné, že jsem musel vypadat podezřele, jak jsem tam seděl se skelným pohledem a hudbou tak hlasitou, že by probudila mrtvého. Muselo to znít, jako kdyby mi na zadním sedadle hrál celý Londýnský symfonický orchestr. Jenže co jiného jsem mohl dělat? Když je aura takhle silná, není naděje, že by to přešlo samo od sebe, a upřímně řečeno, několikrát jsem balancoval nad propastí. Jen tak tak, že mě nezachvátily křeče.

Ale po chvíli krize polevila. Spojka zabrala, jak převody do sebe zase zapadly. Matně jsem zaregistroval, že se světlo baterky pohnulo. Zamrzlo v prostoru půl metru nalevo ode mě, jenže já byl tak vyčerpaný, že mi v tu chvíli nedocházelo proč. Až později jsem si vzpomněl, že vedle mě na sedadle stále je pan Peterson. Nenapadlo mě dát ho jinam.

Trvalo to, ale časem se kužel světla ode mě přece jen odvrátil. Dokázal jsem otočit hlavu o pětáctyřicet stupňů, takže jsem viděl, jak celník celý rozčilený zase mluví do vysílačky. Pak zaklepal baterkou na okénko a naléhavě ukazoval směrem dolů. Nevzpomínám si, že bych tlačítko stiskl, zato se mi vybavuje, jak se dovnitř valil studený a vlhký vzduch, když sklo jelo dolů. Celník něco řekl; co, to jsem nezachytil. Hned nato jsem si uvědomil, že otevřeným okénkem prostrčil ruku a otočil klíčkem v zapalování. Motor ztichl a vteřinu poté doznělo v nočním vzduchu i poslední aleluja. Slyšel jsem, jak se kapičky deště tříští o asfalt, a ten zvuk pomaloučku sílil spolu s tím, jak se ke mně realita postupně vracela. Celník mluvil dál a podivně roztřeseně při tom mával rukama, avšak můj mozek stále ještě nic z toho nedokázal dekodovat. Zároveň se totiž dělo něco jiného – na

světlo se tápavě pokoušela vynořit idea. Trvalo mi věčnost, než jsem pro myšlenky našel ta správná slova, ale když se to konečně povedlo, řekl jsem: „Pane, měl bych vás informovat, že v tomhle stavu už nejsem schopen řídit. Bohužel budete muset sehnat někoho, kdo s mým autem popojede.“

Vypadal, jako by se kdovíproč začal dusit. Na tváři se mu vystřídala řada zvláštních grimas a pak tam velmi dlouho jen tak stál s otevřenými ústy. Kdybych takhle s ústy dokořán stál já, bylo by to považováno za velmi neslušné, ale podle mě nemá smysl kvůli takovým maličkostem dělat scény. A tak jsem čekal. Řekl jsem, co bylo třeba, a stálo mě to značné úsilí. Že teď musím ještě chvíli trpělivě čekat, mi vůbec nevadilo.

Když si celník uvolnil dýchací cesty, vyzval mě, abych z auta okamžitě vystoupil a šel s ním. Jakmile to vyslovil, uvědomil jsem si, že se kupodivu nedokážu ani pohnout. Ruce stále ještě křečovitě svíraly volant a nic nenasvědčovalo tomu, že by jejich stisk měl brzy povolit. Proto jsem celníka požádal, aby mi dal ještě minutku. „Synku,“ řekl celník, „musíš jít *hned*.“

Vrhl jsem letmý pohled na pana Petersona vedle. Když vás někdo osloví „synku“, není to dobré znamení. Napadlo mě, že pravděpodobně jsem **totálně v prdeli**.

Moje ruce povolily.

Vyhrabal jsem se z auta, zapotácel jsem se a několik vteřin jsem se o ně opíral. Celník mě pobízel, abych šel, ale namítl jsem, že pokud mě nechce nést, bude muset chvíli počkat, až mi nohy zase začnou sloužit. Kapičky deště mě bodaly do kůže na krku a obličejí a na šatech se mi začínaly perlit dešťové sličky. Cítil jsem, jak se všechny moje vjemy přeskupují. Zeptal jsem se, jak dlouho už prší. Celník se na mě podíval, ale neodpověděl. Jeho pohled dával jednoznačně najevo, že o nezávaznou konverzaci nemá zájem. Přijelo pro mě policejní auto a odvezlo mě do výslechové místnosti C na doverské policejní stanici, ale nejdřív jsem ještě musel čekat v malé mobilní buňce v hlavní části přístavu. Čekal jsem dlouho. Viděl jsem spoustu různých úředníků ze Správy přístavu, ale nikdo se mnou vlastně nemluvil. Dávali mi jen takové ty velmi jednoduché dvouslovné heslovité pokyny typu „počkej tady“ a „nikam nechod“ a říkali mi, co se mnou bude dál, jako by byli chór ze starověkých řeckých dramát. A po každé větě se mě hned zase zeptali, jestli jsem rozuměl, jako bych byl imbecil nebo co. Upřímně řečeno, možná jsem na ně tak i působil. Nevím. Ještě jsem se z toho záchvatu úplně nevzpamatoval. Byl jsem unavený, moje koordinace nestála za nic a celkově jsem si připadal mimo, jako bych měl hlavu plnou vaty. Také jsem měl žízeň, ale nechtěl jsem se ptát, jestli není poblíž automat, kde bych si mohl něco koupit, aby si náhodou nemysleli, že je chci nějak přechytračit. Jak sami nejspíš víte, když jste v bryndě, stačí položit naprosto legitimní jednoduchou otázku, a v tu ránu jste na tom ještě hůř. Nevím proč. Jako byste překročili neviditelnou čáru: lidé najednou nechtějí uznat, že obyčejné věci, jako třeba automaty nebo dietní Cola, vůbec existují. Některé situace zřejmě berou tak smrtelně vážně, že je nehodlají zlehčovat sycenými nápoji.

Takže pro mě nakonec přijelo policejní auto a na stanici mě odvedli do vyšetřovací místnosti C, kde se moje situace rozhodně nezlepšila. Místnost C nebyla o mnoho větší než komora a zařídili ji úmyslně tak, aby zaručovala pouze minimální pohodlí. Holé zdi, holá podlaha. Uprostřed obdélníkový stůl a čtyři plastové židle; titěrné okénko vysoko na zadní stěně se stejně nejspíš ani nedalo otevřít. V rohu u stropu detektor kouře a kamera. A to bylo veškeré vybavení. Nevisely tam ani hodiny.

Usadili mě a nechali mě tam samotného celou věčnost. Nejspíš záměrně, abych ztratil trpělivost a začal se znepokojovat, ovšem pro takové tvrzení mi chybí pádné důkazy. Je to čirá hypotéza. Naštěstí jsem sám velmi rád a výborně dovedu svůj mozek zaměstnávat. Zním snad milion různých cvičení na uklidnění a koncentraci.

Když je člověk unavený, ale potřebuje zůstat ve střehu, chce to něco náročnějšího, aby mozek nevyšel z tempa. Proto jsem začal časovat španělská nepravidelná slovesa; od přítomného času jsem se postupně prokousával k časům složitějším. Protože tu byla kamera, neřikal jsem je nahlas, ale jen v duchu, a dával jsem si záležet na přízvuku a důzazech. Právě jsem byl u *entiendas*, což je neformální konjunktiv druhé osoby jednotného čísla slovesa *entender* (rozumět), když se dveře otevřely a dovnitř vešli dva policisté. Jeden z nich byl ten, který mě přivezl z přístavu. Nesl podložku s klipsem a několika papíry. Toho druhého jsem předtím nikdy neviděl. Oba vypadali namíchnutě.

„Dobré ráno, Alexi,“ pozdravil ten neznámý. „Jsem vrchní inspektor Hearse. Se zástupcem inspektora Cunninghamem se už znáte?“

„Ano,“ řekl jsem. „Dobrý den.“

Dlouhým popisem vrchního inspektora Hearse ani zástupce inspektora Cunninghama vás nebudu obtěžovat. Pan Treadstone, můj učitel angličtiny, říkával, že když píšete o nějaké osobě, není nutné napsat první poslední. Místo toho se radši pokuste najít jeden výmluvný detail, který čtenáři pomůže si tu postavu představit. Vrchní inspektor Hearse měl na pravé tváři mateřské znamínko o velikosti pětipence. Zástupce inspektora Cunningham přišel v těch nejnablýskanějších botách, jaké jsem kdy viděl. Posadili se naproti mně a pokynuli, abych si zase sedl. Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, že jsem vstal, když vešli do místnosti. To patří k věcem, které vás v naší škole naučí: vstát, když do místnosti vejde dospělý. Má to zřejmě vyjadřovat úctu, jenže po nějaké době to začnete dělat automaticky.

Dost dlouho se na mě dívali a neřekli ani slovo. Chtěl jsem uhnout pohledem, ale pak mě napadlo, že by to mohlo působit nezdvořile, proto jsem na ně také prostě zíral a čekal.

„Víte, Alexi,“ řekl konečně vrchní inspektor Hearse, „v posledním týdnu kvůli vám vznikl pořádný rozruch. Stala se z vás celebrita...“

Od samého začátku se mi vývoj situace nelíbil. Neměl jsem ani zdání, co vrchní inspektor Hearse čeká, že na to řeknu. Na některé věci rozumná odpověď prostě neexistuje, proto jsem radši

mlčel. Pak jsem pokrčil rameny, což asi nebylo nejchytřejší, ale v takových situacích je dost těžké neudělat nic.

Vrchní inspektor Hearse si podrbal pihu. Potom řekl: „Uvědomujete si, v jakém jste průšvihů?“

To mohla být otázka; mohlo to také být prosté konstatování.

Proto jsem přikývl, jen tak pro jistotu.

„A víte, proč jste v průšvihů?“

„Ano, zřejmě ano.“

„Chápete závažnost situace?“

„Jistě.“

Vrchní inspektor Hearse se podíval na zástupce inspektora Cunninghama, který zatím vytrvale mlčel. Potom se zase vrátil ke mně. „Víte, Alexi, vaše chování během poslední hodiny svědčí o opaku. Myslím, že když byste si vážnost situace uvědomoval, byl by na vás znát větší strach. Kdybych teď na vašem místě seděl já, určitě bych měl podstatně větší obavy, než jaké na vás vidím.“ Měl říct „kdybyste si vážnost situace uvědomoval“ – tu chybu jsem postřehl, protože jsem časování sloves měl v čerstvé paměti –, ale neopravil jsem ho. Lidé nemají rádi, když je na takové věci někdo upozorňuje. I to mi vždycky říkal pan Peterson; že když uprostřed rozhovoru jiným opravuji gramatické chyby, připadá jim, že jsem **vůl jak anděl**.

„Povězte mi, Alexi,“ pokračoval vrchní inspektor Hearse, „opravdu si děláte starosti? Na to, v jaké jste situaci, jste až příliš klidný, příliš bezstarostný.“

„Nemůžu si dovolit nechat se příliš vystresovat,“ odpověděl jsem. „Neprospívá to mému zdraví.“

„Vrchní inspektor Hearse dlouze vydechl.“

Potom pohlédl na zástupce inspektora Cunninghama a kývl.

Cunningham vzal z podložky s klipsem papír a podal mu ho.

„Alexi, prohledali jsme vaše auto. Jistě budete souhlasit s tím, že si o několika věcech musíme promluvit.“

Přikývl jsem. Napadala mě hlavně jedna věc. Ale vrchní inspektor Hearse mě překvapil. Nezeptal se na to, co jsem si myslel, že bude chtít vědět. Místo toho mě požádal, abych do protokolu potvrdil svoje celé jméno a datum narození. To mě na vteřinu vyvedlo z konceptu. Byla to přece naprostá ztráta času. Dobře věděli, kdo jsem; měli můj pas. Ale nebyl důvod zbytečně to protahovat. A mně nezbyvalo než hrát podle jejich pravidel, ať jsou jakákoli.

„Alexander Morgan Woods,“ vyhověl jsem jim. „Dvacátého třetího devátý, 1993.“

Upřímně řečeno, moje jméno mě v žádné nadšení neuvádí, zvláště to prostřední. Většina lidí mi ale říká Alexi, stejně jako tihle policisté. Když se jmenujete Alexander, sotva se někdo obtěžuje vyslovit to celé. Ani moje matka. Ta je dokonce o slabiku stručnější než ostatní a říká mi jen Lexi, jako Lex Luthor – a měli byste vědět, že mi tak říkala dávno předtím, než jsem o vlasy přišel. Myslím, že pak začala v mém jménu vidět osudové znamení; předtím jí přišlo jen roztomilé.

Vrchní inspektor Hearse se zamračil, pak se zase podíval po

zástupci inspektora Cunninghamovi a přikývl. Dělal to znovu a znovu, jako by byl kouzelník a Cunningham jeho asistent, který mu přihrává příslušné rekvizity.

Zástupce inspektora Cunningham vytáhl zpod podložky s klipsem igelitový sáček a hodil ho doprostřed stolu. Sáček tam přistál s tichým plácnutím. Bylo to hotové drama – a zjevně *chtěli*, aby to tak vyznělo. Policie má v rukávu všemožné psychologické triky. Což pravděpodobně víte, pokud se někdy díváte na televizi. „Přibližně jedno sto a třináct gramů marihuany,“ odříkal vrchní inspektor Hearse zpěvavě, „nalezených ve vaší přihrádce na rukavice.“

Povím vám to na rovinu: na tu marihuanu jsem dočista zapomněl. Pravda je, že jsem přihrádku neotevřel od té doby, co jsem přešel švýcarské hranice. Neměl jsem důvod. Ale zkuste něco v tom smyslu vykládat na policii ve dvě hodiny ráno, když vás právě zastavili na celnici.

„To je spousta trávy, Alexi. To *všechno* máte pro osobní potřebu?“

„Ne...“ Rozmyslel jsem si to. „Vlastně ano. Přesněji řečeno...“

Je pro osobní potřebu, ale ne *moji*.“

Vrchní inspektor Hearse zdvihl obočí málem o půl metru.

„Chcete říct, že těchto sto třináct gramů marihuany *není* pro vás?“

„Ne. Byla pana Petersona.“

„Aha,“ řekl vrchní inspektor Hearse. Potom se zase poškrábal na znamínku a zavrtěl hlavou. „Měl byste vědět, že jsme ve vašem autě rovněž našli celkem dost peněz.“ Nahlédl do soupisu. „Šest set čtyřicet pět švýcarských franků, osmdesát dvě eura a krom toho tři sta osmnáct liber. Byly v obálce v boční přihrádce u řidiče, hned vedle vašeho pasu. To je na sedmnáctiletého chlapce docela tučná hotovost, co říkáte?“

Neřekl jsem nic.

„Alexi, tohle je důležité. Co *přesně* jste měl v úmyslu s těmi sto třinácti gramy marihuany udělat?“

Dost dlouho jsem o tom přemýšlel. „Nevím. Žádné plány jsem s ní neměl. Nejspíš bych ji vyhodil. Nebo možná někomu dal. Nevím.“

„Vy byste ji někomu *dal*?“

Pokřčil jsem rameny. Napadlo mě, že by to mohl být docela dobrý dárek pro Ellie. Pravděpodobně by ji ocenila. Ale to jsem si nechal pro sebe. „Nemám na ní žádný osobní zájem,“ ujistil jsem je. „Tím chci říct, že mě bavilo ji pěstovat, ale to je všechno. Rozhodně bych si ji nenechal.“ Zástupce inspektora Cunningham se hlasitě rozkašlal. Byl to první zvuk, který z něj vyšel, proto jsem sebou trhl. Možná jsem měl předtím dojem, že je němý nebo tak něco.

„Vy jste ji vypěstoval?“

„Pro pana Petersona,“ vysvětlil jsem jim.

„Chápu. Vypěstoval jste ji a pak jste mu ji dal. Takže to byla vlastně charitativní záležitost?“

„Ne. Chci říct, že mi především nikdy nepatřila. Vždycky byla pana Petersona, takže jsem ji ani nemohl nikomu dát. Jak jsem řekl, jen jsem ji pěstoval.“

„Ano. Takže vy jste ji pěstoval, ale na té látce nemáte žádný osobní zájem?“

„Pouze farmakologický.“

Vrchní inspektor Hearse pohlédl na zástupce inspektora Cunninghama a pak asi minutu klepal prsty na desku stolu. „Alexi, zeptám se vás ještě jednou,“ řekl. „Berete drogy? Jste nyní pod vlivem drog?“

„Ne.“

„Bral jste někdy drogy?“

„Ne.“

„Dobře. V tom případě mi budete muset něco vysvětlit.“ Zástupce inspektora Cunningham mu podal další papír. „Mluvili jsme s tím celníkem, který vás zastavil na hranici. Prý jste se choval velmi podivně. Když se vás snažil zadržet, odmítl jste spolupracovat. Řekl, a teď cituji, ‚Podezřelý pustil hudbu v autě tak hlasitě, že ji nejspíš bylo slyšet až ve Francii. Potom mě několik minut zcela ignoroval. Zíral přímo před sebe, se skelným pohledem v očích. A když se mi konečně podařilo ho přimět, aby vozidlo opustil, sdělil mi, že není schopen dál řídit.‘“

Vrchní inspektor Hearse papír odložil a podíval se na mě.

„Nechcete nám to vysvětlit, Alexi?“

„Mám epilepsii spánkového laloku,“ objasnil jsem, „měl jsem částečný záchvat.“ Vrchní inspektor Hearse opět zdvihl obočí a potom se zachmuřil,

jako by mu něco takového ještě chybělo. „Vy máte epilepsii?“

„Ano.“

„O tom mi nikdo neřekl.“

„Mám ji od deseti let. Začalo to po té nehodě.“ Dotkl jsem se jizvy. „Když mi bylo deset, měl jsem –“

Vrchní inspektor Hearse netrpělivě přikývl. „Ano. O vaší nehodě vím. Všichni o ní vědí. Ale o epilepsii se nikdo nezmínil.“

Pokrčil jsem rameny. „Neměl jsem záchvat skoro dva roky.“

„Ale říkáte, že teď, v autě, jste ho měl?“

„Ano. A proto už nemůžu řídit.“

Vrchní inspektor Hearse se na mě velmi dlouho díval a pak zavrtěl hlavou. „Víte, pan Knowles nám poslal celkem podrobné hlášení, ale o záchvatu v něm není ani zmínky. A něco takového by určitě nezapomněl uvést, co říkáte? Prý jste tam seděl naprosto bez hnutí a vůbec jste nevypadal znepokojeně. Zdůraznil, že jste mu naopak vzhledem k okolnostem připadal až příliš klidný.“

Vrchnímu inspektoru Hearseovi nešel ten můj nápadný klid z hlavy.

„Byl to částečný záchvat,“ zdůraznil jsem. „Neztratil jsem vědomí, ani jsem neměl křeče. Podařilo se mi ho zarazit, než se stihl rozšířit.“

„A to je vaše celé vysvětlení?“ zeptal se vrchní inspektor Hearse.

„Když teď provedeme krevní testy, budou čisté? *Neberete drogy?*“

„Jenom karbamazepin.“

„Což je?“

„Antiepileptikum,“ odpověděl jsem.

Vrchní inspektor Hearse by si zjevně byl nejradši odplivl.

Podezíral mě, že si z něho dělám legraci. Namítl, že i kdybych mu říkal pravdu, i kdybych epilepsií spánkového laloku *opravdu* trpěl a *opravdu* měl čerstvě za sebou komplexní parciální záchvat, ani to by nebylo dostatečné vysvětlení mého chování, aspoň pro něj ne. V mé přihrádce na rukavice našli jedno stotřináct gramů marihuany, a já tu skutečnost neberu dostatečně vážně.

„Myslím, že tak vážné to zase nebude,“ prohlásil jsem. „Tedy ve vesmírném měřítku.“

Vrchní inspektor Hearse vrtěl hlavou aspoň deset minut a potom mě upozornil, že držení omamné látky s pravděpodobným úmyslem ji distribuovat je **věc zásadní důležitosti**, a pokud mu tvrdím opak, buď ho zkouším tahat za nos, nebo jsem nepochybně ten nejnaivnější sedmnáctiletý kluk, jakého v životě potkal.

„Na tom není nic naivního,“ namítl jsem. „Vy prostě máte svůj názor a já zase svůj. Jedná se o klasický případ rozdílnosti názorů.“

Ani nemusím říkat, že jsme tu drogovou aféru řešili celé věky. Bylo to zvláštní; čím otevřeněji a upřímněji jsem se snažil odpovídat, tím víc se utvrzovali v přesvědčení, že jim lžu. Nakonec jsem jim řekl, že *chci*, aby tu krevní zkoušku udělali. Usoudil jsem, že se mnou se klidně můžou přít až do soudného dne, ale s vědou ne. Ale když jsem se odvolával na své právo nechat si udělat krevní test, stejně už byli rozhodnutí přejít k dalšímu bodu. Faktem je, že na pořadu dne byla ještě jedna záležitost. Měli se na ni zeptat hned na začátku, ale jak jsem říkal, policie dokáže sehrát pěkné divadýlko, když si myslí, že to přinese výsledky.

„A poslední položka na seznamu...“ začal vrchní inspektor Hearse. Potom se lokty opřel o stůl a bradu si dal do dlaní. Díval se dolů a zvláště dlouho nic neříkal.

Vyčkával jsem.

„Poslední položka,“ začal znovu vrchní inspektor Hearse. „Jedna malá stříbrná urna, nalezena na sedadle spolujezdce. Váha přibližně čtyři celé osm desetin kilogramu.“

Upřímně řečeno, nemám tušení, proč se obtěžovali ji zvážit.

„Alexi, musím vám položit otázku: obsah té urny...“

Vrchní inspektor Hearse se mi zahleděl přímo do očí a odmlčel se. Bylo víc než jasné, že navzdory tomu, co řekl předtím, se zeptat *nehodlá*, ale pochopitelně jsem věděl, co naznačuje. A těch psychologických her jsem už měl vážně po krk. Byl jsem unavený a měl jsem žízeň. Takže jsem nečekal, jestli vrchní inspektor Hearse tu otázku vůbec někdy dokončí. Prostě jsem přikývl a sdělil jsem mu, co chtěl vědět.

„Ano,“ řekl jsem. „To byl pan Peterson.“

Potom měli asi milion dalších otázek, jak si jistě dovedete představit.

To dá rozum, hlavně je zajímavé, co se přesně událo v posledním týdnu, ale abych řekl pravdu, o tom zatím mluvit nedokážu.

Myslím, že by to ani nemělo valný smysl, a tehdy to bylo ještě zbytečnější. Vrchní inspektor Hearse po mě chtěl „jasné, stručné a úplné objasnění“ všech relevantních okolností, které vedly k tomu, že mě na celnici zastavili se sto třinácti gramy marihuany a s ostatky pana Petersona; jenže to bylo beznadějně od samého

začátku. Někdy, když od vás někdo žádá úplné vysvětlení, sakra dobře víte, že chce něco úplně jiného. Chce odstavec, ve kterém mu potvrdíte přesně to, co si myslí, že už ví. Chce to, co se při policejním výslechu hezky vejde do kolonky policejního protokolu. A to nikdy nemůže být úplné vysvětlení. Úplná vysvětlení jsou podstatně spleťtější. Nedokážete je ze sebe vysypat na povel za přesně odměřených pět minut. Musí dostat čas a prostor, aby se mohla rozvinout.

Proto to chci vzít hezky od začátku, z toho bodu, odkud mi to policisté nedovolili. Povím vám svůj příběh - celý příběh - tak, jak si myslím, že by se vyprávět měl. Ale, bohužel, stručně to nepůjde.

EXTENCE, Gavine: [Vesmír versus Alex Woods](#). Praha: Argo, 2015. ISBN 978-80-257-0891-0. S. 7-19.

HUBATKOVÁ SELUCKÁ, Helena. Vesmír versus Alex Woods. *Impulsy: Inspirace, náměty a trendy dětského čtenářství* [online]. roč. 2, č. 2/2016 [cit. 2016-05-11].

Dostupný z WWW: impulsy.kjm.cz/impulsy-clanek/vesmir.
ISSN 2336-727X.